

[Ib Thyregød.]

klart oplyst, og jeg tror udmærket, hr. Ømann er i stand til at vurdere den — et andet er at søge vejledning fra dommere, netop fra dommere, i en sådan sag.

Morten Lange: Dette folketing har søgt vejledning hos højesteretsdommere i tusinde anliggender, det være sig overenskomstsager eller hvad det end måtte være. Her står vi ved et tilfælde, hvor folketinget må foretage en bedømmelse, hvis der skal træffes en. Jeg synes, det havde været op til regeringen, hvis den mener, at de forslag, der er stillet, ikke er grundlovsmedholdelige eller praktiske, eller hvad man ellers vil komme med, så at komme med en eller anden fremgangsmåde, som i hvert fald skitserer et resultat, i stedet for blot at henlægge sagen.

Justitsministeren (Thestrup): Den fremgangsmåde, der her følges, er den fremgangsmåde, der anvises af grundloven. Det ville være en fuldkommen urimelig fremgangsmåde, om man tog én af de dommere, der i givet fald kan komme til at skulle være med i rigsretten, til på forhånd at udtale, hvad han mener om sagen.

(Kort bemærkning).

K. Axel Nielsen: Risikoen ved den situation, at en af højesteretsdommerne tog stilling til denne sag — hvis det var meningen — er til at overskue, for der står jo udtrykkelig i loven, at der så skal være en lægdommer mindre. Der er ikke spor i vejen for, at en af højesteretsdommerne kan træde ud, eller at to eller tre kan træde ud, der skal blot være lige mange fra begge sider.

Justitsministeren (Thestrup): Den fremgangsmåde, der bliver foreslået her, er klart i modstrid med grundloven, klart i modstrid med § 3 i grundloven om delingen mellem de tre statsmagter.

(Kort bemærkning).

K. Axel Nielsen: Så må jeg måske bede justitsministeren om at besvare mit spørgsmål om, hvorvidt det var grundlovsstridigt, hvad man gjorde i 1959, da man nedsatte et dommerudvalg til at foretage en vurdering — og det foretog en vurdering — af adskillige omstændigheder i forbindelse med Grønlandsskibet „Hans Hedtoft“s forlis. Efter at denne vurdering var foretaget og der var afgivet to betænkninger, blev materialet tilstillet rigsadvokaten, for at rigsadvokaten kunne tage stilling til, om der var foregået noget strafbart. Rigsadvokaten skønnede, at der intet strafbart var begået.

Justitsministeren (Thestrup): Som jeg tidligere har sagt, var der en væsentlig forskel på det, der skete i 1959, hvor det ikke var en kommissionsdomstol, der foretog bedømmelsen af det, men hvor man tog 3 dommere til at foretage bedømmelsen af det, og så det, der ønskes her. Her ønsker man, at én af dommerne skal foretage en bedømmelse af et forhold, der i forvejen er lagt ind i folketinget og klart er et politisk anliggende, som man ikke kan undgå her i folketinget at tage stilling til.

(Kort bemærkning).

Lysholt Hansen: Jeg vil bare gerne have lov at spørge, om det virkelig kan være rigtigt, at det, vi har foreslået, er i strid med grundloven, for hvis det er rigtigt, så skulle formanden jo for længst have afvist det, og så kunne vi have sparet den store debat i dag.

(Kort bemærkning).

K. Axel Nielsen: Konsekvensen af justitsministerens standpunkt må være, at der ikke ville være noget i vejen for at nedsætte et undersøgelsesudvalg, f. eks. bestående af 3 dommere, sådan som tilfældet var i 1959. Da var der 2 højesteretsdommere og 1 landsdommer — sidstnævnte er for øvrigt blevet